

Arrest

nr. 285 423 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: M. M. E., I.

geboortedatum: [...]1971

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument: de overgemaakte Griekse verblijfskaart is maar geldig tot 23/10/2020 en het voorgelegde Griekse document is geen visum vervangend document.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier wil werken geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar 2 meerderjarige niet inwonende kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van artikel 62 vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van punt 2 van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013), van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvV arrestnr. 50.258 van 27 oktober 2010 verwijzend naar RvS 22 maart 2004, 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvV arrestnr. 50.258 van 27 oktober 2010 verwijzend naar I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Volgens punt 2 van de voormelde omzendbrief wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort zolang de verklaring tot wettelijke samenwoning wordt onderzocht. Verweerster heeft haar beslissing genomen op 25 september 2017 en was dus op de hoogte van het hangend onderzoek inzake de erkenning alsook inzake wettelijke samenwoning.

De omzendbrief betreft een reeds afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten. Het is dan ook geheel onlogisch en onredelijk om na een poging tot aanmelding (dossier was nog niet volledig) van de wettelijke samenwoning bij de stadsdiensten, de bestreden beslissing te nemen. Wanneer verzoekende partij zijn wettelijk verblijf krijgt, kan hij onmiddellijk beginnen werken.

De wetgever en de praktijk voorzien, mits de nodige controles, dat een persoon zonder de vereiste verblijfsdocumenten toch wettelijk kan huwen, wettelijk samenwonen. De wetgever en de praktijk laten ook toe, mits een aantal voorwaarden, om zonder verblijfsdocumenten, vanop Belgisch grondgebied, verblijf op basis van gezinshereniging aan te vragen.

De bestreden beslissing zegt motiveert niet dat verzoeker aan bepaalde voorwaarden dienaangaande niet zou voldoen.

Het is dan ook onredelijk en een schending van bovenstaande beginselen en artikelen om verzoeker die de nodige stappen is begonnen om het één en ander te regulariseren dit recht te ontkennen door hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten levert een disproportioneel nadeel op voor verzoekende partij en schendt art. 8 EVRM.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen.”

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Hij stipt aan dat volgens punt 2 van de omzendbrief van 17 september 2013 het bevel wordt opgeschort zolang de verklaring tot wettelijke samenwoning wordt onderzocht. Nu de gemachtigde de beslissing heeft genomen op 25 september 2017 was de gemachtigde op de hoogte van het hangend onderzoek inzake de wettelijke samenwoning. Verzoeker erkent dat de omzendbrief gaat over een reeds afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten maar vindt het onredelijk dat na een poging tot aanmelden van de wettelijke samenwoning het bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Immers, de wetgever heeft voorzien dat een persoon in illegaal verblijf toch wettelijk kan huwen of wettelijk kan samenwonen. De wetgever laat ook toe om vanop het Belgisch grondgebied gezinshereniging aan te vragen. Verzoeker voert aan dat de beslissing niet motiveert dat hij niet aan bepaalde voorwaarden dienaangaande zou voldoen. Hij acht het eveneens onredelijk, en een schending

van de door hem aangehaalde beginselen en artikelen, dat verzoeker een bevel krijgt op het ogenblik dat hij begonnen is de nodige stappen te zetten om zijn situatie te regulariseren. Het levert hem eveneens een disproportioneel nadeel en dus een schending van artikel 8 van het EVRM op.

Punt B 2 van de omzendbrief van 17 september 2013 luidt als volgt:

“Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangsbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangsbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.

De uitvoering van het " BGV " zal echter niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd : (4)

(4) Artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 5° tot 12°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

- geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden;

- door de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (of zijn gemachtigde), op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

- ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

- een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

- met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

- met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

- sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

- het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is;

- reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning.” (eigen onderlijnen)

Zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, heeft deze bepaling enkel betrekking op het niet uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten indien aan een vreemdeling een ontvangsbewijs is gegeven van een verklaring van wettelijke samenwoning. In casu is er geen beslissing tot terugleiding gekoppeld aan de bestreden beslissing en kan de Raad uit het administratief dossier ook niet opmaken dat er reeds aan verzoeker een ontvangsbewijs is gegeven van een verklaring van wettelijke samenwoning, zodat deze bepaling niet geschonden wordt.

Ook al kan de Raad verder begrip opbrengen voor het argument dat het vreemd is dat juist op het ogenblik dat wanneer verzoeker zijn situatie wil regulariseren via een verklaring van wettelijke samenwoning, hij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten en dit een ongelukkige timing betreft, dan nog de Raad dit niet onwettig of kennelijk onredelijk kan bevinden. Het feit dat de wetgever geen voorwaarde van legaal verblijf heeft voorzien om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen, houdt niet in dat de gemachtigde niet op basis van artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet het illegaal verblijf zou mogen vaststellen en een terugkeerverplichting zou mogen opleggen, tenzij meer voordelige

bepalingen vervat in een internationaal verdrag hier onverenigbaar mee zouden zijn. De Raad gaat infra in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan ook gevolgd worden dat de wetgever toelaat om vanuit illegaal verblijf een aanvraag om gezinshereniging in te dienen, echter in casu heeft verzoeker geen dergelijke aanvraag ingediend aangezien hij noch gehuwd, noch wettelijk samenwonend is met zijn Belgische partner.

De huidige beslissing betreft geen weigering van een verblijfskaart van meer dan drie maanden volgend op een aanvraag gezinshereniging in functie van de Belgische partner, maar enkel het vaststellen van het illegaal verblijf en opleggen van een terugkeerverplichting. In een dergelijke situatie, waar geen aanvraag om gezinshereniging voorligt, kan in geen geval aangenomen worden dat de gemachtigde uit eigen beweging had moeten motiveren waarom niet aan bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging is voldaan.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel volgt de Raad de theoretische toelichting die verzoeker bij dit beginsel heeft gegeven. De Raad ziet in casu evenwel niet in op welke wijze de bestreden beslissing indruist tegen een vaste gedragslijn van de gemachtigde, noch blijken enige toezeggingen of beloften die de overheid zou gedaan hebben die door de bestreden beslissing niet gehonoreerd zouden zijn. Hetzelfde kan opgemerkt worden over het rechtszekerheidsbeginsel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft

gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu blijkt dat de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven van verzoeker niet uitdrukkelijk betwist en is overgegaan tot een belangenafweging. Hij heeft daarbij rekening gehouden met de intentie van verzoeker en zijn partner om wettelijk samen te wonen maar hij heeft geoordeeld dat deze intentie niet automatisch recht geeft op verblijf. Hij heeft ook gemotiveerd dat het feit dat verzoeker gescheiden wordt van zijn partner van tijdelijke duur is, met name de tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Hij stipt ook aan dat de terugkeer naar het herkomstland of het land waar verzoeker een lang verblijfsrecht geniet om op een later tijdstip legaal terug naar België te komen niet in disproportionaliteit staat met zijn recht op het gezinsleven.

De Raad acht deze belangenafweging in casu niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker stelt eenvoudig dat het bevel om het grondgebied te verlaten wel disproportioneel is, maar licht dat in zijn middel niet toe.

Enkel in het kader van het "moeilijk te herstellen ernstig nadeel", dat de Raad in principe in deze fase van de procedure niet moet onderzoeken, gaat verzoeker op dit element in. Hij stelt dat het voor hem en zijn partner een helse onderneming zou zijn om verzoeker terug in België te krijgen indien het bevel niet geschorst wordt, op vlak van administratie, stress, financiële kost, lange duur, onzekerheid. Verzoeker stelt zich de vraag wat het voor de Belgische overheid uitmaakt enkele maanden langer te wachten aangezien verzoeker geen overlast uitmaakt voor de Belgische maatschappij.

De Raad kan op basis van deze vage argumenten niet aannemen waarom het een helse onderneming of disproportioneel moeilijk zou zijn voor verzoeker om bijvoorbeeld vanuit het herkomstland een aanvraag te doen voor een visum type C met het oog op een verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoeker licht ook niet toe waarom zijn Belgische partner hem niet vrijwillig zou kunnen vergezellen naar Egypte of naar Griekenland, mocht verzoeker daar inderdaad nog een geldige verblijfsvergunning hebben, teneinde het gezinsleven op die manier tijdelijk verder te kunnen zetten in afwachting van de procedure. De gemachtigde is er niet toe gehouden het illegaal verblijf van verzoeker verder op zijn grondgebied te dulden om de reden dat verzoeker dit illegaal verblijf nog enkele maanden langer wenst aan te houden en hij geen overlast uitmaakt voor de Belgische maatschappij.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin kan op basis van het voormelde betoog een schending worden aangenomen van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES